

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

Mgr. G. Š.,

zastoupena JUDr. Petrem Novickým, advokátem
se sídlem Malá Štupartská 6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému

Ministerstvo spravedlnosti
se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 5. 10. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Ministr spravedlnosti jako rozkladový orgán vydal dne 5. 10. 2018 rozhodnutí, č. j. X (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 16. 7. 2018, č. j. X (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích (dále jen „**zákon o insolvenčních správcích**“). Prvostupňové rozhodnutí pozastavilo právo žalobkyně vykonávat činnost insolvenčního správce, a to do dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým se toto trestní řízení končí. K pozastavení činnosti žalobkyně jako insolvenční správkyně se prvostupňový orgán uchýlil poté, co bylo zahájeno její trestní stíhání pro možné spáchání trestného činu v souvislosti s výkonem funkce insolvenční správkyně. Trestní stíhání bylo zahájeno usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 14. 5. 2018, č. j. X, vydaného policejním orgánem, Obvodním ředitelstvím policie Praha 1, odboru hospodářské kriminality služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky. Žalobkyně se měla dopustit přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti z důvodu nepodání žaloby na neúčinnost právních jednání, jimiž měla být zkrácena majetková podstata dlužníka.
2. Žalobkyně se proti napadenému i prvostupňovému rozhodnutí brání podanou žalobou. Nesouhlasí s pozastavením její činnosti jako insolvenční správkyně, neboť se domnívá, že pro takové rozhodnutí nebyly splněny zákonné požadavky a napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná.

II.

Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně se žalobou ze dne 12. 11. 2018 domáhá zrušení rozhodnutí orgánů obou stupňů, a to z následujících důvodů.
4. Žalobkyně předně namítá, že obě napadená rozhodnutí jsou nezákonná, neboť správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav jednání žalobkyně při výkonu funkce insolvenční správkyně v insolvenčním řízení, kterého se týkala její údajná trestná činnost. Tato skutečnost měla následně vést orgány obou stupňů k vadné správní úvaze ohledně zjišťování ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenční správkyně a míry takového ohrožení ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích.
5. Žalobkyně souhlasí s žalovaným (rozkladovým orgánem), že správní orgán prvního stupně nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá a dovolává se při tom ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“). Nesouhlasí ale s tím, že správní orgán je při hodnocení naplnění obou podmínek dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích povinen plně vycházet pouze z faktu existence usnesení o zahájení trestního stíhání a vymezení skutku v jeho odůvodnění.

6. Žalobkyně je toho názoru, že správní orgán je povinen při rozhodování o pozastavení výkonu funkce insolvenčního správce nejprve zjistit skutkový stav věci, což v uvedeném případě znamená nejen konstatovat existenci usnesení o zahájení trestního stíhání proti insolvenčnímu správci, ale zabývat se též konkrétními důvody jednání žalobkyně, tedy jak žalobkyně v tom kterém kroku v předmětném insolvenčním řízení jednala a proč tak jednala. Úplné zjištění skutkového stavu věci je nezbytné pro to, aby správní orgán mohl posoudit, zda je v konkrétním případě naplněna též druhá zákonná podmínka pro aplikaci ochranného opatření podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích, tedy zda a „*pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce*“.
7. Žalobkyně pak odkazuje na argumentaci přednesenou v rámci správního řízení, která dle jejího mínění dostatečně vysvětluje její postup v dotčeném insolvenčním řízení. Správní orgány obou stupňů pak dle jejího názoru tuto argumentaci nijak nereflektovaly ve svém rozhodování a dopustily se tím postupu v rozporu se zásadou materiální pravdy.
8. Druhá žalobní námitka pak míří proti posouzení naplnění podmínky ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce.
9. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný založil své závěry na nesprávném právním názoru, když uvedl, že prvostupňový orgán není povinen zkoumat naplnění uvedené podmínky, pokud je správní řízení vedeno v souvislosti s trestným činem spáchaným při výkonu funkce insolvenčního správce. Odkazuje přitom na závěry Městského soudu v Praze (dále jen „**městský soud**“) uvedené v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 11 A 34/2017-85.
10. Žalobkyně v návaznosti na tento svůj právní názor obsáhle argumentuje s odkazem na konkrétní skutkové okolnosti údajné trestné činnosti a dovozuje z nich, že podmínka ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce nebyla v jejím případě naplněna.
11. Závěrem druhého žalobního bodu pak žalobkyně dochází k závěru, že rozhodnutí orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
12. Žalovaný na žalobu reagoval vyjádřením ze dne 19. 12. 2018, v němž navrhl podanou žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
13. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že k pozastavení práva žalobkyně vykonávat činnost insolvenčního správce přistoupil na základě výkladu neurčitého právního pojmu, kdy posuzoval povahu vymezených skutků, tj. zda předmětné trestné činy souvisí s výkonem činnosti insolvenčního správce, a současně vedl správní úvahu s ohledem na závažnost této trestné činnosti, tj. na chráněné zájmy podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích.
14. Dle názoru žalovaného by Ministerstvo spravedlnosti mělo v případě zahájení trestního stíhání posuzovat nikoli oprávněnost vedení trestního stíhání, ale pouze vyhodnotit, zda je vedeno trestní řízení pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce anebo pro jiný úmyslný trestný čin, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce. Námitka žalobkyně týkající se tvrzené nesprávnosti skutkových zjištění tak dle žalovaného není důvodná, a není proto ani namístě zkoumat její argumenty, podle nichž se v rámci insolvenčního řízení identifikovaného v usnesení o zahájení trestního stíhání nedopustila žádného protiprávního jednání.

15. V případě druhé žalobní námitky žalovaný taktéž setrval na svém názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí. Žalovaný tak tvrdí, že v případě trestného činu spáchaného v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčních správců správní orgán v rámci správní úvahy neposuzuje samotnou existenci ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce, jelikož ta se s těmito trestnými činy spojuje bez dalšího, ale intenzitu jejího ohrožení.
16. Z teleologického a logického výkladu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích žalovaný dovozuje, že splnění podmínky ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce musí být výslovně zkoumáno pouze u jiných úmyslných trestných činů, neboť s trestnými činy spáchanými v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce je ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti insolvenčního správce zákonitě spojeno vždy. Ačkoliv totiž trestná činnost představuje vždy vysoce společensky nežádoucí chování, je v případě, kdy je zahájeno trestní stíhání insolvenčního správce pro tzv. jiný úmyslný trestný čin, tedy trestný čin, který nebyl spáchán v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, třeba existenci ohrožení důvěry zvláště a samostatně odůvodnit, např. skutečností, že se jedná o trestní stíhání pro majetkový trestný čin spočívající v nevěrné správě cizího majetku, která ve svém důsledku zpochybňuje morální či odbornou schopnost insolvenčního správce nakládat řádně s majetkem dlužníka.
17. Žalovaný shrnuje, že jednání kladené za vinu žalobkyni, které odpovídá skutkové podstatě trestného činu porušení povinností při správě cizího majetku, bylo vzhledem k povaze konkrétních okolností spácháno v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce a svou závažností bylo způsobilé podstatně ohrozit zákonem chráněné zájmy. Výkon funkce insolvenčního správce žalobkyní během probíhajícího trestního stíhání by tak sebou nesl výrazné pochyby o řádném výkonu činnosti insolvenčního správce, hrozila by ztráta důvěry v řádnost všech insolvenčních řízení a výkon této funkce v předmětném případě by vedl k pochybnostem o celém stavu insolvenčních správců, neboť trestní stíhání tohoto charakteru by mohlo být spojováno s výkonem činnosti všech insolvenčních správců. Z toho žalovaný dovodil, že veřejný zájem v daném případě převážil nad zájmem žalobkyně vykonávat funkci insolvenční správkyně, a tento závěr považuje za důvodný a přiměřený.
18. Žalobkyně adresovala městskému soudu repliku ze dne 11. 1. 2019. V ní předložila další argumenty, jež mají podporovat její právní závěr týkající se (ne)naplnění podmínky ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Analogicky mimo jiné odkazuje na výklad provedený Nejvyšším správním soudem ke stejnému neurčitému právnímu pojmu obsaženému v zákoně č. 85/1996 Sb., o advokacii, v kontextu podmínky pro vyškrtnutí advokáta ze seznamu advokátů [§ 8 odst. 1 písm. c) citovaného zákona; rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2007, č. j. 4 As 7/2006-73].
19. Dále pak namítá, že žalovaný se dopustil vážného pochybení, když vztáhnul působnost § 10 odst. 1 zákona o insolvenčních správcích na jiné trestné činy než pouze ty úmyslné. Dovojuje tak z „výslovné dikce“ daného ustanovení, které stanoví, že předmětem trestního stíhání musí být „*trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce nebo za jiný úmyslný trestný čin*“. Úmyslným tedy dle žalobkyně musí být nejen „*jiný trestný čin*“, nýbrž i trestný čin spáchaný „*v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce*“, neboť hypotézou dané právní normy je pouze trestní stíhání pro úmyslný trestný čin. Z toho žalobkyně dovozuje taktéž nezákonnost postupu orgánů obou stupňů, protože trestní stíhání v předmětné věci bylo vedeno pro trestný čin nedbalostního charakteru.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

20. Žalovaný pak zaslal městskému soudu doplnění vyjádření k žalobě ze dne 21. 3. 2019. Přílohou tohoto doplnění byl také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2019, sp. zn. 61 To 28/2019, jež nabyl právní moci dne 14. 2. 2019, kterým bylo pravomocně skončeno trestní řízení s žalobkyní v dotčené věci. Žalobkyně byla zproštěna obžaloby. Žalovaný uvádí, že se v tomto případě nejedná o uspokojení žalobkyně podle § 62 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný totiž nepodnikl žádné kroky k uspokojení žalobkyně, neboť napadená rozhodnutí pozbyla právních účinků ex lege právní mocí rozsudku Městského soudu v Praze. Žalovaný má s ohledem na výše uvedené za to, že právní mocí zprošťujícího rozsudku městského soudu ze zákona pozbylo účinků prvoinstanční rozhodnutí a tudíž i na něj navazující druhoinstanční rozhodnutí, a proto je žaloba bezpředmětná. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby soud řízení zastavil.
21. Na doplnění žalovaného reagovala žalobkyně přípisem ze dne 10. 7. 2019. V něm vyslovila nesouhlas s návrhem žalovaného na zastavení řízení, neboť podle ní soudní řád správní nezná důvod pro zastavení řízení spočívající v „bepředmětnosti žaloby“. Žalobkyně se oběma rozhodnutími cítí dotčena na svých právech a trvá na meritorním projednání podané žaloby a žalobu za bezpředmětnou nepovažuje.

III.

Posouzení žaloby městským soudem

22. Žaloba byla městskému soudu doručena 13. 11. 2018, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Předtím než městský soud přistoupil k meritornímu přezkumu žaloby, zkoumal, zda jsou pro to naplněny podmínky. Městský soud zejména přezkoumal námitku žalovaného, že pravomocným skončením trestního řízení se žaloba stala bezpředmětná, neboť prvoinstanční rozhodnutí pozbylo svých účinků.
24. Městský soud se s tímto názorem žalovaného neztotožnil.
25. Z hlediska přezkumu přítomnosti podmínek řízení je totiž nutné rozlišovat mezi odpadnutím předmětu řízení a situací, kdy napadené rozhodnutí pozbyde právních účinků. V prvním případě půjde typicky o situaci, kdy je napadený akt zrušen či změněn (např. v důsledku přezkumného řízení) po podání žaloby, a tudíž „není co projednávat“. Řízení v důsledku toho přijde o jednu z esenciálních podmínek a žaloba musí být odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. KÜHN, Z. a kol. *Soudní řád správní: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Dostupné z ASPI. Komentář k § 46).
26. Oproti tomu v situaci, kdy napadený akt pozbyde účinků v průběhu soudního řízení, nic nebrání tomu, aby byla žaloba nadále projednána, neboť napadené rozhodnutí po určité době vyvolávalo právní účinky. Skutečnost, že došlo k „vyčerpání“ jeho právních účinků, nebrání následnému soudnímu přezkumu takového aktu. K tomuto lze analogicky odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 7 Azs 101/2005-

46, podle něhož neodpadne předmět řízení, pominou-li jen účinky napadeného rozhodnutí, aniž rozhodnutí samo je cestou mimořádných opravných prostředků či obdobných instrumentů odstraněno (v daném případě Nejvyšší správní soud vyslovil, že pominutí zajištění cizince nemá za následek nepřipustnost žaloby proti rozhodnutí o zajištění).

27. Pro úplnost pak městský soud uvádí, že v daném případě nemohlo dojít k zastavení, když k zastavení řízení dochází pouze z taxativně vymezených důvodů v § 47 s. ř. s., přičemž žádný z těchto důvodů v dané situaci nenastal. Bezpředmětnost žaloby, resp. odpadnutí předmětu řízení pak z procesního hlediska vede k odmítnutí žaloby pro absenci podmínky řízení (viz výše).
28. Městský soud dospěl k závěru, že i ostatní podmínky řízení jsou splněny a žalobu tedy přezkoumal meritorně, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
29. Podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích ve znění účinném do 31. 5. 2019: *„Ministerstvo může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci, proti kterému je vedeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce, a to nejdéle do dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým se toto řízení končí; bude-li insolvenčnímu správci za uvedený trestný čin uložen trest, ochranné léčení nebo zabezpečovací detence, pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci končí dnem nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o zrušení povolení vykonávat činnost insolvenčního správce.“*
30. Městský soud dospěl k závěru, že z podání stran je zjevné, že mezi nimi panuje spor o výklad shora citovaného ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích v rozhodném znění. Důsledkem tohoto sporu jsou pak dílčí žalobní námitky a jejich vypořádání ze strany žalovaného.
31. Je nutno konstatovat, že sporný výklad § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích byl v mezidobí od podání žaloby vyjasněn Nejvyšším správním soudem. V řízení o kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 11 A 34/2017 – 85, vydal NSS rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 As 277/2017 – 49. V tomto rozsudku NSS formuloval výklad dotčeného ustanovení ve skutkově velmi podobné situaci, přičemž městský soud neshledal v tomto řízení okolnosti, jež by ospravedlňovaly odklon od tohoto judikатурního závěru.
32. Nejvyšší správní soud zejména upřednostnil výklad citovaného ustanovení, který v tomto řízení zastává žalovaný. Lze tedy učinit závěr, že Ministerstvo spravedlnosti může vydat rozhodnutí o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce proti trestně stíhanému insolvenčnímu správci ve dvou situacích: i) pokud je trestní stíhání vedeno pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, nebo ii) za jiný úmyslný trestný čin, který ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce.
33. Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem městského soudu, že podmínka ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce musí být splněna i v případě, že trestní stíhání je vedeno pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem funkce insolvenčního správce. Městský soud mj. argumentoval, že v rozhodném znění před spojkou *nebo* absentovala čárka, která gramaticky vyznačuje vylučovací poměr. NSS

nicméně s odkazem na legislativní pravidla vlády gramatický výklad zpochybnil a za pomoci dalších interpretačních metod (logického a teleologického výkladu) došel k závěru, že sama skutečnost, že trestný čin, pro nějž je trestní stíhání vedeno, měl být spáchán při výkonu funkce insolvenčního správce, naplňuje podmínku ohrožení řádného výkonu funkce: *„Nejvyšší správní soud je přitom toho názoru, že pokud je trestná činnost páchána v souvislosti s výkonem určité profese, zákonitě to s sebou vždy nese existenci ohrožení důvěry v její další řádný výkon. Je tomu tak zejména proto, že souvislost a vzájemný vztah výkonu dané profese s pácháním trestné činnosti, jakožto činnosti společensky vysoce nežádoucí, je v daném případě natolik zjevným a vzájemně si blízkým, že nelze ani uvažovat o tom, že by v důsledku jejího páchání nedocházelo k ohrožení důvěry v řádný výkon této profese“* (Richter, M., Benýšek, J., Čujan, R. a kol. *Zákon o insolvenčních správcích a předpisy související. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 95-107*). Tento závěr platí tím spíše pro profesi insolvenčního správce lišící se od jiných profesí (například od advokacie) svou veřejnoprávní povahou, s jejímž výkonem je spojena značná odpovědnost, a na jejíž výkon jsou tudíž zákonodárcem oprávněně kladeny vysoké požadavky a nároky (viz Šnoblová, Z., Němčák, V. *Insolvenční správce. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 85 a s. 177-178*). Nejvyšší správní soud se tak kloní k výkladu, podle něhož v případě trestního stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce ministerstvo nemá povinnost (resp. možnost) zkoumat, zda tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce - tuto podmínku, stanovenou v § 10 odst. 1 písm. a) ZIS, je nutno považovat za splněnou bez dalšího. Ministerstvo může posuzovat toliko intenzitu ohrožení důvěry v řádný výkon funkce v rámci správního uvážení o tom, zda rozhodne o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce v konkrétním případě, či nikoli.“ (Body 32 a 33 citovaného rozsudku; zvýraznění provedeno zdejším soudem.)

34. Nad rámec výše uvedeného lze také poznamenat, že názor Nejvyššího správního soudu, týkající se výkladu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích podporuje i novelizace zákona o insolvenčních správcích, provedená zákonem č. 31/2019 Sb., účinným ode dne 1. 6. 2019, kterým byla struktura daného ustanovení upravena následujícím způsobem:

„(1) Ministerstvo může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci,

a) proti kterému je vedeno trestní stíhání

1. pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, nebo

2. za jiný úmyslný trestný čin, který ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce,

a to nejdéle do dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým se toto řízení končí; (...).“

35. Z citované části novely je jasné patrné, že zákonodárce měl v úmyslu vztahovat předmětnou podmínku pouze k tzv. jiným úmyslným trestným činům (nově uvedeným pod bodem 2).
36. Uvedené závěry taktéž odpovídají na argument žalobkyně, že k pozastavení práva výkonu funkce insolvenčního správce může dojít pouze z důvodu vedení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin. S ohledem na shora uvedené je zjevné, že trestní stíhání pro úmyslný trestný čin je „vyžadováno“ pouze v druhém případě, tedy v případě, kdy jde o trestný čin spáchaný bez souvislosti s výkonem funkce. S ohledem na smysl právní úpravy by bylo nelogické, pokud by insolvenčnímu správci mohl být pozastaven výkon funkce např. kvůli trestnému činu zanedbání povinnosti při správě cizího majetku, nicméně by to bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vyloučeno v případě stejného trestného činu spáchaného z nedbalosti. Z hlediska zákonem sledovaného cíle (ochrana důvěry veřejnosti v řádný výkon funkce a prevence před důsledky protiprávního jednání insolvenčního správce v jiných řízeních) by takovýto výklad postrádal smysl.

37. Vzhledem ke shora uvedenému je tedy nutné odmítnout námitku žalobkyně, že žalovaný se dopustil nezákonného postupu, když nezkoumal, zdali daný trestný čin (ne)naplnil podmínku ohrožení důvěry ve výkon funkce insolvenčního správce.
38. Z citované judikatury dále vyplývá závěr, že v případě trestního stíhání vedeného pro trestný čin spáchaný v rámci výkonu funkce insolvenčního správce správní orgán (Ministerstvo spravedlnosti) přezkoumává pouze intenzitu ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce, a nikoliv samotnou existenci takového ohrožení – ta je ze zákona presumována. Tento závěr vyplývá z ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích, jež stanoví, že „[m]inisterstvo může rozhodnout“.
39. Žalobkyně primárně žalobou brojí proti správnímu uvážení žalovaného (resp. prvostupňového orgánu) ohledně samotného naplnění podmínky ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce, což je, jak vyloženo shora, nesprávné právní východisko. Na druhou stranu je nutné zohlednit, že nebyla v době podání žaloby seznámena se shora citovanou judikaturou. Z celkové formulace žalobních námitek pak lze dovodit, že žalobkyně nesouhlasí s tím, jakým způsobem orgány obou stupňů uvážily ohledně existence ohrožení důvěry v řádný výkon její funkce insolvenční správkyně. Jelikož správní uvážení ohledně existence ohrožení důvěry a intenzity takového ohrožení se v daném případě do značné míry překrývá, městský soud se danou námitkou zabýval jakoby směřovala proti správnímu uvážení ohledně intenzity ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce.
40. Městský soud přezkoumal obě napadená rozhodnutí a vycházel přitom z § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s., který umožňuje soudům přezkum správního uvážení pouze v rozsahu jeho možného překročení či zneužití ze strany správních orgánů. Městský soud neshledal, že by správní orgány v daném případě překročily či zneužily dané právní uvážení a námitku tedy shledal jako nedůvodnou.
41. Lze konstatovat, že zejména správní orgán prvního stupně zcela přezkoumatelným způsobem vyložil jak svá právní východiska, tak následné aplikační úvahy, jimiž odůvodnil vydání prvostupňového rozhodnutí. Prezentované úvahy jsou logické, konzistentní, srozumitelné a založené na správné interpretaci právních norem (viz zejm. body 34 až 44). Žalovaný pak na tyto závěry *de facto* odkázal, což je postup v daném případě zcela legitimní. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni, že rozhodnutí orgánů obou stupňů trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
42. Městský soud se konečně zabýval také námitkou nedostatečných skutkových zjištění provedených správními orgány obou stupňů.
43. Ani v tomto ohledu nevycházela žalobkyně ze správného právního názoru. Lze přisvědčit žalovanému i prvostupňovému orgánu, když konstatovaly, že není jejich úkolem zkoumat oprávněnost zahájeného trestního stíhání a všechny skutkové okolnosti související se zahájením trestního stíhání. Taková role náleží pouze orgánům činným v trestním řízení. Smyslem institutu pozastavení výkonu funkce insolvenčního správce je **dočasně** upravit status insolvenčního správce do doby než bude rozhodnuto o podezření ze spáchání

trestného činu. Chráněným zájmem pak je zejména důvěra veřejnosti v konkrétního insolvenčního správce i v celý stav. Z daného vyplývá, že správní orgány pouze zkoumají, zdali existuje probíhající trestní stíhání a následně aplikují správní uvážení ve vztahu k pozastavení výkonu funkce insolvenčního správce (viz výše). Lze souhlasit, že jde o opatření poměrně razantní, nicméně je nezbytnou součástí výkonu (veřejnoprávní) funkce insolvenčního správce.

44. Obdobně k tomu argumentoval zdejší soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 11 A 34/2017-85: „*Smyslem institutu pozastavení výkonu činnosti insolvenčního správce je předběžně a dočasně reagovat na situaci, kdy existuje vážné riziko, že se insolvenční správce dopustil trestné činnosti při výkonu své funkce nebo jiné úmyslné trestné činnosti. Úkolem správních orgánů rozhodujících o pozastavení není dokazovat a rozhodovat, zda se insolvenční správce trestné činnosti skutečně dopustil. Je třeba zdůraznit, že správní orgány ani soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny posuzovat kvalitu, respektive důvodnost vzneseného obvinění, ale jsou povinny vycházet z toho, že trestní řízení bylo zahájeno. Posouzení otázky, zda se žalobkyně dopustila trestné činnosti, pro niž je stíhána, bude věcí příslušných orgánů činných v trestním řízení (trestního soudu). Úkolem správních orgánů v posuzované věci taktéž není hodnotit kvalitu a odbornost dosavadní činnosti insolvenční správce v celé její šíři, ale toliko učinit úvahu o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce.*“
45. Z výše uvedených důvodů se městský soud dále nezabýval tvrzeními žalobkyně, která uvedla v této souvislosti, jmenovitě ve druhém žalobním bodu. Úvahy žalobkyně o tom, zda v konkrétní věci, již se zabývala jako insolvenční správce, měla či neměla povinnost podat odpůřčí žalobu, resp. zda skutečnost, že tuto žalobu nepodala, je či není hrubým porušením povinností insolvenční správce, jsou vzhledem ke shora uvedenému irelevantní. Žalovanému nepříslušelo hodnotit, zda žalobkyně při výkonu své funkce postupovala svědomitě a s odbornou péčí či nikoliv, resp. zda svým jednáním v insolvenčním řízení dlužníka PLANORB s.r.o. ohrozila důvěru veřejnosti v řádný výkon činnosti insolvenčních správců nebo nikoliv. Tuto námitku proto městský soud vyhodnotil jako bezpodstatnou, a tedy nedůvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná a ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul.
47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně neměla v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. září 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.